

AGATHA CHRISTIE

Το μυστήριο των επτά ρολογιών

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το μυστήριο των επτά ρολογιών**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: *The Seven Dials Mystery*
Από τις Εκδόσεις *HarperCollinsPublishers*, Λονδίνο 2017
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μιχάλης Μακρόπουλος
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ευδοξία Μπινοπούλου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

© Agatha Christie Limited, 1929. All rights reserved.
AGATHA CHRISTIE, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo
are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.
All rights reserved.

© Εισαγωγή: *HarperCollinsPublishers*, 2001

© Εξωφύλλου: *HarperCollinsPublishers* Ltd.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2019

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λυχνάρι, με τον τίτλο «Τα επτά ρολόγια»

Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Νοέμβριος 2019

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3107-9

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3108-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoioi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

AGATHA CHRISTIE

Το μυστήριο των επτά ρολογιών

Μετάφραση: Μιχάλης Μακρόπουλος

Εισαγωγή: Βαλ ΜακΝτέρμιντ

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

*Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς
Πέντε μικρά γουρουνάκια
Φόνοι με αλφαβητική σειρά
Έγκλημα στο Οριάν Εξηπρές
Ο Πουαρό ερευνά
Φόνος στο πρεσβυτέριο
Το πτώμα στη βιβλιοθήκη
Και δεν έμεινε κανένας
Δέκα ύποπτοι για φόνο
Μια αυτοβιογραφία
Έγκλημα στο γκολφ
Η δολοφονία του Ρότζερ Άκροϊντ
Το μυστικό του Τσίμνεϊς
Οι Μεγάλοι Τέσσερις
Θανάσιμος κίνδυνος
Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό
Η φαρμακερή πένα
Πρόσκληση σε φόνο
Ο μυστικός αντίπαλος
Η δοκιμασία της αθωότητας
Τα Χριστούγεννα του Ηρακλή Πουαρό
Φόνος στη Μεσοποταμία
Το μυστήριο του Μπλε Τρένου
Τραγωδία σε τρεις πράξεις
N ή M;
Σίκαλη στην τσέπη
Ο καθρέφτης ράγισε
Οι άθλοι του Ηρακλή
Γιατί δε φώναξαν την Έβανς;*

Περιεχόμενα

Εισαγωγή.....	9
Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου	15
1. Περί του ξυπνήματος νωρίς.....	19
2. Σχετικά με τα ξυπνητήρια.....	30
3. Η φάρσα που απέτυχε	36
4. Μια επιστολή.....	46
5. Ο άντρας στον δρόμο	54
6. Ξανά το Σέβεν Ντάιαλς.....	60
7. Η Μπαντλ κάνει μια επίσκεψη	67
8. Επισκέψεις για τον Τζίμι.....	73
9. Σχέδια.....	80
10. Η Μπαντλ επισκέπτεται τη Σκότλαντ Γιαρντ	89
11. Δείπνο με τον Μπιλ.....	96
12. Έρευνες στο Τσίμνεϊς	104
13. Κλαμπ Σέβεν Ντάιαλς.....	114
14. Η συνάντηση του Σέβεν Ντάιαλς	122
15. Η ανάκριση.....	130

16.	Η συνάθροιση στο αβαείο.....	138
17.	Μετά το δείπνο.....	146
18.	Οι περιπέτειες του Τζίμι.....	153
19.	Οι περιπέτειες της Μπαντλ.....	158
20.	Οι περιπέτειες της Λορέιν.....	164
21.	Η ανάκτηση της φόρμουλας.....	170
22.	Η ιστορία της κόμπησας Ράντζκι.....	179
23.	Ο επιθεωρητής Μπατλ επικεφαλής.....	188
24.	Η Μπαντλ αναρωτιέται.....	196
25.	Ο Τζίμι καταστρώνει τα σχέδιά του.....	204
26.	Κυρίως σχετικά με το γκολφ.....	214
27.	Νυχτερινή περιπέτεια.....	219
28.	Υποψίες.....	225
29.	Η ιδιαίτερη συμπεριφορά του Τζορτζ Λόμαξ.....	232
30.	Ένα επείγον κάλεσμα.....	241
31.	Το Σέβεν Ντάιαλς.....	250
32.	Η Μπαντλ μένει εμβρόντητη.....	256
33.	Ο Μπατλ εξηγεί.....	260
34.	Ο λόρδος Κέιτερχαμ δίνει την έγκρισή του.....	271

Εισαγωγή

Της Βαλ ΜακΝτέρμιντ

Πράγματα που γνωρίζουν οι πάντες για την Άγκαθα Κρίστι: έγραψε πολλά βιβλία που ακόμη δεν τους παραβγαίνουν άλλα στις πωλήσεις· έφτιαχνε τις πιο ευρηματικές πλοκές στο κλασικό αστυνομικό μυθιστόρημα· εξαφανίστηκε, κι εμφανίστηκε με αμνησία στο Χάρογκεϊτ, όπου την αναγνώρισε αυτός που έπαιζε μπάντζο στην ορχήστρα του ξενοδοχείου· έγραψε το έργο που παίζεται για περισσότερα χρόνια απ' οποιοδήποτε άλλο στην ιστορία του θεάτρου, την *Ποντικοπαγίδα*· και δεν μπορούσε να γράψει θρίλερ.

Γιατί λοιπόν ισχυρίζομαι ότι θα ήθελε οποιοσδήποτε να διαβάσει το *Μυστήριο των επτά ρολογιών*; Εντέλει, έχει όλα τα συστατικά του κλασικού θρίλερ της δεκαετίας του 1920 κατά τα πρότυπα των Α. Ε. Γ. Μέισον, Σάπερ και Τζον Μπιούκαν. Μυστικά σχέδια, σατανικοί ξένοι, υπέροχα αυτοκίνητα με μαρσπιέ και ισχυρό κινητήρα, η από κοινού απειλή της Γερμανίας και της κομμουνιστικής Ρωσίας, συναιθροίσεις σε σπίτια, νεαροί που τριγυρνούν με γεμάτα περίστροφα και θαρραλέες κοπέλες – όλα υπάρχουν εκεί με τη σέσουλα.

Α, κι ας μην ξεχνούμε τη μυστική οργάνωση που συναντιέται κεκλεισμένων των θυρών φορώντας μάσκες για να μην ξέρουν καν οι ίδιοι ποια είναι τα υπόλοιπα μέλη. Είμαστε στα χωράφια του «Μπουλντόγκ» Ντράμοντ και του Ρίτσαρντ Χάνεϊ, έτσι δεν είναι; Που ξέρουμε ότι δεν είναι αυτά της Κρίστι. Σωστά;

Λάθος. Επειδή το *Μυστήριο των επτά ρολογιών* δεν είναι θρίλερ. Είναι παρωδία θρίλερ, ένα αντίδοτο στα υπερενθουσιώδη νταπλίκια των αγοριών. Είναι σκωπτικό, χιουμοριστικό, και υπονομεύει όλο το είδος στο οποίο μοιάζει να ανήκει, σε μεγάλο βαθμό επειδή, εκτός απ' όλα αυτά, προσφέρει επίσης μια έξυπνη πλοκή μ' ένα χαρακτηριστικό κόλπο της Κρίστι στο τέλος. «Α ναι», αναστενάζουμε. «Ξεγελαστήκαμε ξανά». Αν ένας από τους Νεωτεριστές μάς έκανε κάτι παρόμοιο μ' ένα θρίλερ σήμερα, θα κουνούσαμε σοφά το κεφάλι και θα λέγαμε: «Τι μεταμοντέρνο, τι αυτοαναφορικό και συνειδητό, τι μεταμυθοπλαστικό».

Όμως εκείνο ήταν τότε κι αυτό είναι τώρα. Έτσι, στην Κρίστι δεν αναγνωρίζεται ότι έβγαλε τη γλώσσα στα μεγάλα αγόρια που όρισαν πώς θα έπρεπε να είναι ένα θρίλερ. Θέλω να πω, πώς μπορεί μια συμπαθητική μεσοαστή σύζυγος και μητέρα να θεωρηθεί ανατρεπτική; Σε πόση αμηχανία θα έφερνε αυτό τους εικονοκλάστες με τα πέτσινα τζάκετ!

Όμως παραμένει το γεγονός ότι το *Μυστήριο των επτά ρολογιών* δεν πληροί στην πραγματικότητα τις προσδοκίες των αναγνωστών.

Εκτός από το ότι δείχνει πως η Άγκαθα Κρίστι δεν μπορούσε να αντισταθεί και να μην κάνει το ταχυδακτυλουργικό της κόλπο, αυτό που φανερώνει το *Μυστήριο των επτά ρολογιών* είναι την πλευρά της συγγραφέως του που οι πάντες φαίνεται να ξεχνούν (διόλου παράξενο, όταν βλέπει κανείς εκείνες τις αυστηρές φωτογραφίες της στα εξώφυλλα...): ότι είχε αίσθηση του χιούμορ. Ήταν ένα χιούμορ πονηρό, δαιμόνιο, έτοιμο πάντα να βγει στην επιφάνεια.

Υπάρχει στο πρώτο πρώτο μυστήριο με την Τζέιν Μαρπλ, στον χαρακτήρα της Γκριζέλντα, της απελπιστικά ακατάλληλης συζύγου του πολύ συντηρητικού εφημέριου. Και συνεχίζεται στα μυθιστορήματα με τη Μαρπλ, για παράδειγμα, με μια σειρά έξυπνες μπηχτές για τον ανιψιό της μισ Μαρπλ, τον μυθιστοριογράφο Ρέιμοντ Γουέστ, που οι φιλοδοξίες του ολοένα δίνουν στην Κρίστι μια αφορμή για τη ματαίωσή τους.

Και υπάρχει επίσης στα μυστήρια με τον Πουαρό. Ίσως ο πιο αστείος χαρακτήρας της Κρίστι, καθώς κι ο πλέον αυτοαναφορικός, εμφανίζεται τακτικά εκεί – η συγγραφέας αστυνομικής λογοτεχνίας Αριάδνη Όλιβερ. Η κυρία Όλιβερ, με τις σακούλες της με μήλα που ολοένα σκίζονται και με την περιφρόνησή της για τις κοινωνικές συμβάσεις, είναι ολοφάνερα μια ελάχιστα συγκαλυμμένη εκδοχή της ίδιας της Κρίστι.

Εκεί που η Κρίστι έχει τον Βέλγο ντετέκτιβ της, τον οποίον έφτασε να αντιπαθεί σφόδρα, η κυρία Όλιβερ έχει έναν Φιλανδό. Την ακούμε διαρκώς να παραπονιέται πικρά για την ανοησία της να δημιουργήσει έναν καταθλιπτικό ντετέκτιβ από μια χώρα για την οποία δε γνώριζε τίποτα κι έπρεπε να μάθει πάρα πολλά. Γκρινιάζει ότι ο εκδότης της και οι αναγνώστες της δεν την αφήνουν να τον σκοτώσει επειδή τον συμπαθούν πολύ. Όλα αυτά δίνονται με τέτοιο τρόπο, που είναι αδύνατον να αποφύγεις ένα ειρωνικό χαμόγελο σε βάρος του χαρακτήρα αλλά και της ίδιας της Κρίστι.

Από την πρώτη κιόλας παράγραφο στο *Μυστήριο των εφτά ρολογιών* δεν έχουμε καμία αμφιβολία ότι βρισκόμαστε σ' έναν ανέμελο κόσμο σαν του Γούντχαουζ. Κανένας δε θα μπορούσε να είχε γράψει μια τέτοια αρχή, ως και το 1929, χωρίς να συνειδητοποιεί τον παρωδιακό της χαρακτήρα:

Ο Τζίμι Θέσιτζερ, αυτός ο προσηνής νεαρός, κατέβηκε τρεχάτος τη μεγάλη σκάλα στο Τσίμνεις, δύο δύο τα σκαλιά. Τόσο βιασπική ήταν η κάθοδός του, που τράκαρε με τον Τρέντγουελ, τον αρχοντικό μπάτλερ, καθώς ο τελευταίος διέσχιζε το χολ με μερικό ζεστό καφέ ακόμα. Χάρη στη θαυμαστή ετοιμότητα κι ευκινησία του Τρέντγουελ, το μοιραίο αποφεύχθηκε.

«Συγγνώμη», είπε ο Τζίμι. «Δε μου λες, Τρέντγουελ, κατεβαίω νω τελευταίος;»

Αντικαταστήστε τον Τζίμι Θέσιτζερ με τον Μπέρτι Γούστερ και τον Τρέντγουελ με τον Τζιβς, και δε θα έδειχνε διόλου εκτός τόπου.

Μου φαίνεται ασφαλές να πούμε ότι η Κρίστι δεν ξεκινούσε να συναγωνιστεί τον Μπιούκαν και τον Σάπερ όταν έγραψε αυτό το μυθιστόρημα.

Όταν οι κριτικοί αποτιμούν τώρα την Κρίστι, συχνά επισημαίνουν την προφανή μισαλλοδοξία και απουσία πολιτικής ορθότητας που αποκαλύπτονται από τη στάση της απέναντι στις άλλες τάξεις και φυλές. Αληθεύει ότι είναι συγκαταβατική απέναντι στις χαμηλότερες τάξεις κι επίσης ότι είναι εξαιρετικά προσβλητική απέναντι στους Εβραίους, τους Γερμανούς και τους Ρώσους, μεταξύ άλλων. Αλλά σε τούτο αντικατόπτριζε τη στάση μιας γυναίκας της δικής της τάξης και γενιάς. Θα ήταν αξιοπερίεργο να είχε διαφορετική στάση. Ως κι ένα φεμινιστικό σύμβολο σαν τη Βιρτζίνια Γουλφ, που έγραφε περίπου την ίδια εποχή, δείχνει μια ενοχλητική απουσία κατανόησης της ζωής και των ονείρων των «τάξεων των υπηρετών».

Όμως αυτό δεν έχει εμποδίσει τους ανθρώπους να επιτίθενται στην Κρίστι ως παράδειγμα όλων των χειρότερων πραγμάτων στους Εγγλέζους. Την κατηγορούν για σνομπισμό, αναισθησία, φυλετικά και ταξικά στερεότυπα.

Όμως πόσο βάσιμες είναι αυτές οι επικρίσεις; Από τη μεριά μου, ανέκαθεν πίστευα ότι το αληθινό κριτήριο για τις πεποιθήσεις ενός ανθρώπου είναι η αίσθηση του χιούμορ που διαθέτει. Το τι βρίσκει αστείο κάποιος θα σου φανερώσει πολύ περισσότερα γι' αυτόν, απ' ό,τι οι σοβαρές δηλώσεις του σχετικά με τις πεποιθήσεις του. Μου φαινόταν συχνά ότι όσους επιλέγουμε ως στόχο των αστείων μας είναι αυτοί για τους οποίους τρέφουμε τη βαθύτερη και πιο κρυφή περιφρόνηση.

Τι κοροϊδεύει λοιπόν η Κρίστι σε τούτο το μυθιστόρημα;

Κατ' αρχάς είναι η αριστοκρατία. Ο εγωιστής, νωθρός και σχεδόν ενδεής λόρδος Κέιτερχαμ (ένας τίτλος αυτός καθαυτός παράλογος, μια και ο Κέιτερχαμ είναι η επιτομή της πνιγερής προαστιακής ζωής στις κομητείες γύρω από το Λονδίνο) περιγράφεται στοργικά, αλλά εκεί που ο Μπιούκαν ή ο Σάπερ θα τον παρουσίαζαν ως

φιγούρα με κύρος, άξια σεβασμού κι εμπιστοσύνης, η Κρίστι τον παρουσιάζει ως αστείο άνθρωπο που τον καλομαθαίνει η δυναμική του κόρη. Δεν είναι πολύ μακρινός συγγενής του λόρδου Έμσγουορθ του Γούντχαουζ.

Η Κρίστι περιγελά εξίσου τους νεόπλουτους. Ο σερ Όσβαλντ και η λαϊδή Κουτ διακωμωδούνται, ο ένας για την υπερβολική του φιλοδοξία, η άλλη για την αποτυχία της να απαλλαγεί από τις ευαισθησίες της μικρομεσαίας τάξης. Βλέπουμε να της συμπεριφέρονται με υπεροψία οι υπηρέτες, ενώ ο σύζυγός της δεν μπορεί να δει πόσο λίγη αποδοχή τού έχουν χαρίσει ο πλούτος, ο τίτλος και η υλική του επιτυχία.

Όμως ούτε στις ανώτερες μεσαίες τάξεις δίνεται περισσότερο περιθώριο απ' ό,τι στους αριθμίστες. Το *Μυστήριο των επτά ρολογιών* είναι γαρνιρισμένο με αναποτελεσματικούς νεαρούς του Φόρεϊν Όφισ, απόφοιτους της Οξφόρδης και του Κέμπριτζ, που σώζονται από τις γυναίκες τους. Οι άντρες είναι βλάκες που αποφεύγουν την καταστροφή πιο πολύ κατά τύχη και γιατί έχουν τους σωστούς ανθρώπους πίσω τους, παρά χάρη στην ακονισμένη κρίση τους.

Όμως το κυριότερο είναι η επίθεση που δέχονται οι ίδιες οι προκαταλήψεις. Υπάρχουν πολλοί χαρακτήρες στο *Μυστήριο των επτά ρολογιών* για τους οποίους καλούμαστε να βγάλουμε πρόχειρα συμπεράσματα από τη μυστηριώδη Ανατολικοευρωπαϊά κόμποσα ως τον προφανώς αξιόπιστο αλλά πεζό επιθεωρητή της Σκότλαντ Γιαντ. Όλες αυτές οι βιαστικές αποφάσεις θα συμβάδιζαν με τις κοινώς αποδεκτές προκαταλήψεις της εποχής.

Ωστόσο, μέχρι το τέλος του μυθιστορήματος η Κρίστι έχει ανατρέψει σχεδόν όλες αυτές τις θέσεις.

Δε λέω εδώ ότι ήταν στην πραγματικότητα μια κρυφή ριζοσπάστρια που ο στόχος της ήταν να υπονομεύσει τη στενόμυαλη μισαλλοδοξία της εποχής και της τάξης της. Αυτό θα ήταν ολοφάνερα παράλογο, διότι η Άγκαθα Κρίστι δεν ήταν επαναστάτρια.

Όμως ήταν πολύ λιγότερο μια στενοκέφαλη συντηρητική απ' όσο θεωρείται γενικά. Στο *Μυστήριο των επτά ρολογιών* υπάρ-

χουν ολοφάνερα περισσότερα από μια επιφανειακή απόπειρα να ανατραπούν τα πάντα ώστε να λειτουργήσει η υπόθεση του «λιγότερο πιθανού προσώπου». Υπάρχουν, πιστεύω, καθαρές ενδείξεις ότι η Κρίστι έβλεπε τον κόσμο της με μάτι πολύ πιο ψυχρό και καθαρό απ' όσο πιστεύουν αυτοί που την υποτιμούν.

Το *Μυστήριο των επτά ρολογιών* είναι το τέλει αντίδοτο για οποιονδήποτε έχει πάρει υπερβολική δόση κλασικών αγγλικών θρίλερ του μεσοπολέμου. Αλλά αξίζει επίσης να διαβαστεί για την ξεκάθαρη ικανότητα με την οποία παίζει η Κρίστι με τις προσδοκίες των αναγνωστών της και τις χρησιμοποιεί για να καταφέρει το εξυπνότερο αφηγηματικό τέχνασμα.

Είναι ταχυδακτυλουργία όλα. Και η γρηγοράδα του χεριού της Κρίστι εξακολουθεί, τόσα χρόνια αργότερα, να ξεγελά το μάτι μας.

Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου

Τζίμι Θέσιτζερ

Κοσμικός νεαρός άντρας, καλεσμένος πρώτα στους Κουτ κι αργότερα στο αβαείο Γουάιβερν.

Τρέντγουελ

Ο μπάτλερ του Τσίμνεις.

Σερ Όσβαλντ Κουτ

Αυτοδημιούργητος εκατομμυριούχος.

Μαρία, λαίδη Κουτ

Η σύζυγός του.

ΜακΝτόναλντ

Ο αρχικηπουρός του Τσίμνεις.

Ρούπερτ Μπέιτμαν

Ο γραμματέας του σερ Όσβαλντ. Ήταν συμμαθητής του Τζίμι Θέσιτζερ και το παρασούκλι του είναι Πόνγκο.

Χέλεν, Νάνσι και Βέρα –την οποία φωνάζουν Σοκς– Ντάβεντρι

Καλεσμένες των Κουτ στο Τσίμνεις.

Μπιλ Έβερσλεϊ

Καλεσμένος των Κουτ, υφιστάμενος του Τζορτζ Λόμαξ στο Φόρεϊν Όφισ.

Ρόνι Ντέβερο

Καλεσμένος των Κουτ.

Τζέραντ Γουέιντ

Καλεσμένος των Κουτ.

Λορέιν Γουέιντ

Η ετεροθαλής αδελφή του.

Στίβενς

Ο υπηρέτης του Τζίμι Θέσιτζερ.

**Άλαστερ Έντουαρντ Μπρεντ (λόρδος Κέιτερχαμ),
ένατος μαρκήσιος του Κέιτερχαμ**

Πατέρας της Μπαντλ, ιδιοκτήτης του Τσίμνεϊς.

Λαίδη Αϊλίν Μπρεντ ή Μπαντλ

Η κόρη του και ερασιτέχνης ντετέκτιβ.

Επιθεωρητής Μπατλ

Αστυνομικός της Σκότλαντ Γιארντ.

Άλφρεντ

Πρώην υπηρέτης στο Τσίμνεϊς, που τώρα εργάζεται στο νάιτ κλαμπ Σέβεν Ντάιαλς.

Τζον Μπάουερ

Ο αντικαταστάτης του Άλφρεντ στο Τσίμνεϊς.

Τζορτζ Λόμαξ, γνωστός ως Γουρλομάτης

Υφυπουργός Εξωτερικών και οικοδεσπότης στο αβαείο Γουάιβερν.

Σερ Στάνλεϊ Ντίγκμπι

Υπουργός Αεροπορίας της βρετανικής κυβέρνησης και καλεσμένος στο αβαείο Γουάιβερν.

Τέρενς Ο'Ρουκ

Ο γραμματέας του και καλεσμένος στο αβαείο Γουάιβερν.

Κόμησσα Ράντζκι

Καλεσμένη στο αβαείο Γουάιβερν.

Χερ Έμπερχαρντ

Γερμανός εφευρέτης.

Κύριος Μοσγκορόφσκι

Ιδιοκτήτης του νάιτ κλαμπ Σέβεν Ντάιαλς.

Κόμης Αντράς και Χέιγουορντ Φελπς

Μέλη της ομάδας του Σέβεν Ντάιαλς.

Περί του ξυπνήματος νωρίς

Ο Τζίμι Θέσιτζερ, αυτός ο προσνήης νεαρός, κατέβηκε τρεχάτος τη μεγάλη σκάλα στο Τσίμνεϊς, δύο δύο τα σκαλιά. Τόσο βιαστική ήταν η κάθοδός του, που τράκαρε με τον Τρέντγουελ, τον αρχοντικό μπάτλερ, καθώς ο τελευταίος διέσχισε το χολ με μερικό ζεστό καφέ ακόμα. Χάρη στη θαυμαστή ετοιμότητα κι ευκινησία του Τρέντγουελ, το μοιραίο αποφεύχθηκε.

«Συγγνώμη», είπε ο Τζίμι. «Δε μου λες, Τρέντγουελ, κατεβαίνω τελευταίος;»

«Όχι, κύριε. Ο κύριος Γουέιντ δεν έχει κατέβει ακόμη».

«Ωραία», είπε ο Τζίμι και μπήκε στο δωμάτιο του προγεύματος.

Ήταν άδειο με εξαίρεση την οικοδέσποινά του, και η αποδοκιμαστική της ματιά έκανε τον Τζίμι να αισθανθεί την ίδια δυσφορία που ένιωθε όποτε τύχαινε να προσέξει τα μάτια ενός νεκρού μπακαλιάρου στον πάγκο του ψαρά. Αλλά, που να πάρει ο διάτανος, γιατί να τον κοιτάει έτσι αυτή η γυναίκα; Το να κατέβεις ακριβώς στις εννιά και μισή όταν έμενες σε μιαν εξοχική έπαυλη ήταν απλώς αδύνατον. Εντάξει, τώρα ήταν έντεκα και τέταρτο κι ίσως είχε ξεπεράσει το όριο, αλλά ακόμα κι έτσι...

«Μήπως αργοπόρησα λιγάκι, λαίδη Κουτ;»

«Α, δεν πειράζει», είπε με μελαγχολική φωνή η λαίδη Κουτ.

Στην πραγματικότητα, αυτοί που αργοπορούσαν στο πρόγευμα

την ενοχλούσαν πάρα πολύ. Τα πρώτα δέκα έτη του έγγαμου βίου της, ο σερ Όσβαλντ Κουτ (τότε σκέτος κύριος ακόμη) γινόταν πυρ και μανία έτσι και το πρωινό του γεύμα αργούσε έστω και μισό λεπτό μετά τις οκτώ. Η λαίδη Κουτ είχε μάθει να θεωρεί την ασυνέπεια θανάσιμο αμάρτημα του πλέον ασύγγνωστου είδους. Και τα συνήθεια πεθαίνουν δύσκολα. Επίσης, ήταν σοβαρή γυναίκα και δεν μπορούσε να μην αναρωτιέται τι καλό θα πρόσφεραν ποτέ στον κόσμο τούτοι οι νεαροί άμα δεν ξυπνούσαν νωρίς. Όπως έλεγε τόσο συχνά ο σερ Όσβαλντ σε δημοσιογράφους κι άλλους: «Αποδίδω ολωσδιόλου την επιτυχία μου στο συνήθειό μου να ξυπνώ νωρίς και να είμαι οικονόμος και μεθοδικός».

Η λαίδη Κουτ ήταν μεγαλόσωμη κι όμορφη γυναίκα, με κατιτίς δραματικό επάνω της. Είχε μεγάλα πένθιμα μάτια και βαθιά φωνή. Ένας καλλιτέχνης που θα γύρευε ένα μοντέλο για τη «Ραχήλ που πενθεί για τα τέκνα της» θα τη θεωρούσε ιδανική. Και η λαίδη Κουτ θα τα κατάφερνε επίσης καλά στο μελόδραμα, τρεκλίζοντας μες στο χιόνι ως βαθιά αδικημένη σύζυγος του κακού.

Έδειχνε σαν να είχε στη ζωή της έναν τρομερό κρυφό καημό, αλλά για να πούμε την αλήθεια η λαίδη Κουτ δεν είχε ποτέ κανένα πρόβλημα εκτός από τη ραγδαία οικονομική άνοδο του σερ Όσβαλντ. Ως νεαρή κοπέλα ήταν ένα πρόσχαρο και φανταχτερό πλάσμα πολύ ερωτευμένο με τον Όσβαλντ Κουτ, τον φιλόδοξο νεαρό στο ποδηλατάδικο δίπλα στο κατάστημα σιδηρικών του πατέρα της. Είχαν ζήσει πολύ ευτυχισμένοι, πρώτα σε ένα δυαράκι, έπειτα σ' ένα μικροσκοπικό σπίτι, κατόπιν σε ένα πιο μεγάλο, κι ύστερα σε διαδοχικά σπίτια ολοένα μεγαλύτερα, αλλά πάντα σε μια λογική απόσταση από το «Εργοστάσιο», ώσπου τώρα ο σερ Όσβαλντ ήταν πλέον τόσο εξέχων, ώστε να μην υπάρχει μια σχέση αλληλεξάρτησης ανάμεσα σ' αυτόν και το «Εργοστάσιο», και του άρεσε να νοικιάζει τις πιο μεγάλες και λαμπρές επαύλεις που ήταν διαθέσιμες παντού στην Αγγλία. Το Τσίμνεις ήταν μέρος με ιστορία και, νοικιάζοντάς το από τον μαρκήσιο του Κέιτερχαμ για δύο χρόνια, ο σερ Όσβαλντ ένιωσε ότι είχε φτάσει στην τελευταία βαθμίδα της φιλοδοξίας του.

Η λαίδη Κουτ δε χαιρόταν τόσο μ' αυτό. Ήταν μοναχική γυναίκα. Η κύρια χαλάρωσή της στην αρχή του έγγαμου βίου της ήταν να μιλάει με το «κορίτσι» – και, ακόμα κι όταν το ένα κορίτσι έγινε τρία, η συζήτηση με το οικιακό της προσωπικό ήταν η κύρια ψυχαγωγία της μες στη μέρα. Τώρα, με ένα τσούρμο οικιακές βοηθούς, έναν μπάτλερ σαν αρχιεπίσκοπο, πολλούς υπηρέτες με επιβλητικό μπόι, ένα μάτσο λαντζέρισσες και παραμαγεύρισσες, έναν τρομαχτικό ξένο σεφ με «ταμπεραμέντο» και μια οικονόμο τεραστίων διαστάσεων που κινούνταν με τριξίματα και θροΐσματα, η λαίδη Κουτ ήταν σαν ναυαγός σε ερημονήσι.

Βαριαναστέναξε τώρα και βγήκε από την ανοιχτή μπαλκονόπορτα, προς μεγάλη ανακούφιση του Τζιμι Θέσιντζερ, που μεμιάς πήρε κι άλλο νεφρό και μπείκον.

Η λαίδη Κουτ στάθηκε για λίγο με τρόπο δραματικό στη βεράντα κι έπειτα βρήκε το κουράγιο να μιλήσει στον ΜακΝτόναλντ, τον αρχικηπουρό, που με αυταρχική ματιά επόπτευε το βασίλειό του. Ο ΜακΝτόναλντ ήταν αρχηγός και πρίγκιπας ανάμεσα στους αρχικηπουρούς. Ήξερε τη θέση του – που ήταν να διαφεντεύει. Και διαφέντευε – δεσποτικά.

Η λαίδη Κουτ τον πλησίασε νευρικά. «Καλημέρα, ΜακΝτόναλντ».

«Καλημέρα, μιλέδη».

Μίλησε όπως πρέπει να μιλούν οι αρχικηπουροί – πένθιμα αλλά με αξιοπρέπεια – σαν αυτοκράτορας σε κηδεία.

«Αναρωτιόμουν... θα μπορούσαμε να έχουμε για επιδόρπιο απόψε μερικά από κείνα τα όψιμα σταφύλια;»

«Δεν είναι καλά για τρύγημα ακόμη», είπε ο ΜακΝτόναλντ.

Μίλησε ευγενικά αλλά κατηγορηματικά.

«Ω!» έκανε η λαίδη Κουτ.

Μάζεψε το κουράγιο της.

«Ω! Μα ήμουν στο ακριανό θερμοκήπιο χθες, δοκίμασα ένα και μου φάνηκε πολύ καλό».

Ο ΜακΝτόναλντ την κοίταξε κι αυτή κοκκίνισε. Την έκανε να

νιώθει ότι είχε δείξει ασυγχώρητο θράσος. Προφανώς η μακαρίτισσα η μαρκησία του Κέιτερχαμ δεν είχε διαπράξει ποτέ την απρέπεια να μπει σ' ένα από τα θερμοκήπιά της και να φάει σταφύλια.

«Αν είχατε δώσει την εντολή, μιλέδη, θα σας είχαν κόψει ένα τσαμπί και θα σας το είχαν στείλει», είπε αυστηρά ο ΜακΝτόναλντ.

«Ω, σ' ευχαριστώ», είπε η λαίδη Κουτ. «Ναι, θα το κάνω την επόμενη φορά».

«Όμως δεν είναι ώριμα για τρύγημα ακόμη».

«Όχι», μουρμούρισε η λαίδη Κουτ, «μάλλον όχι. Ας τ' αφήσουμε λοιπόν».

Ο ΜακΝτόναλντ παρέμεινε αγέρωχα σιωπηλός. Η λαίδη Κουτ μάζεψε ξανά το κουράγιο της.

«Ήθελα να σου πω για το γρασίδι στο πίσω μέρος του ροδόκηπου. Αναρωτιόμουν αν θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί ως γήπεδο για το αμπαλί. Του σερ Όσβαλντ του αρέσει πολύ αυτό το παιχνίδι με τις μπάλες».

Και γιατί όχι; είπε μέσα της η λαίδη Κουτ. Είχε διδαχτεί την ιστορία της Αγγλίας. Ο σερ Φράνσις Ντρέικ και οι ευγενείς του σύντροφος δεν έπαιζαν αμπαλί όταν εθεάθη η Ισπανική Αρμάδα; Ήταν σίγουρα μια ευγενής ενασχόληση για την οποία ο ΜακΝτόναλντ δεν μπορεί να είχε αντίρρηση. Όμως λογάριαζε δίχως το κυρίαρχο γνώρισμα ενός καλού αρχικηπουρού, που ήταν το να αντιτίθεται σε ό,τι κι αν του πρότειναν.

«Δε λέω, θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί κι έτσι», είπε επιφυλακτικά ο ΜακΝτόναλντ.

Η παρατήρησή του είχε μια αποθαρρυντική χροιά, όμως ο αληθινός της στόχος ήταν να παρασύρει τη λαίδη Κουτ ως την πανωλεθρία.

«Αν καθαρίζαμε και, ε, κλαδεύαμε», συνέχισε αυτή ελπίζοντας.

«Ναι», είπε αργά ο ΜακΝτόναλντ. «Θα μπορούσε να γίνει, όμως θα 'πρεπε να πάρουμε τον Ουίλιαμ από την κάτω αλτάνα».

«Ω!» έκανε αβέβαια η λαίδη Κουτ. Οι λέξεις «κάτω αλτάνα» δεν της έλεγαν τίποτε απολύτως, παρά μόνο της θύμιζαν αόριστα σκο-

τσέζικο τραγούδι, όμως ήταν ολοφάνερο ότι για τον ΜακΝτόναλντ συνιστούσαν ανυπέρβλητη αντίρρηση.

«Και θα 'ταν κρίμα», είπε ο ΜακΝτόναλντ.

«Α, φυσικά», είπε η λαίδη Κουτ. «Θα ήταν». Κι αναρωτήθηκε γιατί συμφώνησε με τόση ζέση.

Ο ΜακΝτόναλντ την κοίταξε πολύ έντονα. «Φυσικά», είπε, «αν αυτή είναι η εντολή σας, μιλέδν—»

Σταμάτησε εκεί, όμως ο απειλητικός του τόνος παραπήγαινε για τη λαίδη Κουτ. Μεμιάς συνθηκολόγησε.

«Ω, όχι», είπε. «Καταλαβαίνω τι εννοείς, ΜακΝτόναλντ. Ό-όχι, καλύτερα να συνεχίσει ο Ουίλιαμ στην κάτω αλτάνα».

«Έτσι λέω κι εγώ, μιλέδν».

«Ναι», είπε η λαίδη Κουτ. «Βέβαια».

«Σκέφτηκα ότι θα συμφωνούσατε, μιλέδν», είπε ο ΜακΝτόναλντ.

«Ω, βέβαια», είπε ξανά η λαίδη Κουτ.

Ο ΜακΝτόναλντ άγγιξε το καπέλο του κι απομακρύνθηκε.

Η λαίδη Κουτ αναστέναξε δυστυχισμένα και τον κοίταξε που έφευγε. Ο Τζίμι Θέσιτζερ, χορτάτος από το πολύ νεφρό και το μπέικον, βγήκε στη βεράντα δίπλα της κι αναστέναξε με ολότελα διαφορετικό τρόπο.

«Φίνο πρωινό, ε;» παρατήρησε.

«Αλήθεια;» είπε αφηρημένα η λαίδη Κουτ. «Ναι, φαντάζομαι ότι είναι. Δεν το 'χα προσέξει».

«Πού είναι οι άλλοι; Για Βαρκάδα στη λίμνη;»

«Φαντάζομαι. Δηλαδή, δε θα ξαφνιαζόμουν αν ήταν».

Η λαίδη Κουτ έκανε μεταβολή και χώθηκε ξανά, απότομα, στο σπίτι. Ο Τρέντγουελ περιεργαζόταν την καφετιέρα.

«Αχ, θεέ μου», είπε η λαίδη Κουτ. «Ο κύριος... κύριος...»

«Γουέιντ, μιλέδν;»

«Ναι, ο κύριος Γουέιντ. Δεν κατέβηκε ακόμη;»

«Όχι, μιλέδν».

«Είναι πολύ αργά».

«Ναι, μιλέδν».

«Αχ, θεέ μου. Όμως, θα κατέβει, φαντάζομαι, *κάποια στιγμή*, ε, Τρέντγουελ;»

«Α, αναμφίβολα, μιλέδν. Είχε πάει έντεκα και μισή όταν κατέβηκε ο κύριος Γουέιντ χθες το πρωί, μιλέδν».

Η λαίδη Κουτ έριξε μια φευγαλέα ματιά στο ρολόι. Τώρα ήταν δώδεκα παρά είκοσι. Ένα κύμα συμπόνιας την πλημμύρισε.

«Τι ατυχία για σένα, Τρέντγουελ. Να πρέπει να καθαρίσεις κι έπειτα να σερβίρεις το μεσημεριανό στη μία».

«Είμαι συνηθισμένος στα φερσίματα των νεαρών κυρίων, μιλέδν».

Η επίπληξη ήταν αξιοπρεπής αλλά αναμφίβολη. Έτσι θα επέπληττε ίσως ένας καρδινάλιος έναν Τούρκο ή έναν άπιστο που άθελά του διέπραξε καλή τη πίστει μια απρέπεια.

Η λαίδη Κουτ κοκκίνισε για δεύτερη φορά εκείνο το πρωί. Οστόσο, ήρθε κάτι καλοδεχούμενο να τους διακόψει. Η πόρτα άνοιξε κι ένας σοβαρός διοπτροφόρος νεαρός έβαλε μέσα το κεφάλι του.

«Α, εδώ είστε, λαίδη Κουτ. Σας θέλει ο σερ Όσβαλντ».

«Ω, θα πάω αμέσως να τον βρω, κύριε Μπέιτμαν».

Η λαίδη Κουτ βγήκε βιαστικά.

Ο Ρούπερτ Μπέιτμαν, ο προσωπικός γραμματέας του σερ Όσβαλντ, βγήκε από την άλλη, απ' την μπαλκονόπορτα όπου ο Τζίμι Θέσιττजर ακόμη χαζολογούσε πρόσχαρα.

«Καλημέρα, Πόνγκο», είπε ο Τζίμι. «Θα πρέπει φαντάζομαι να πάω σ' εκείνες τις αναθεματισμένες κοπέλες και να 'μαι ευχάριστος. Θα έρθεις;»

Ο Μπέιτμαν έγνεψε αρνητικά, διέσχισε βιαστικά τη βεράντα και μπήκε από την μπαλκονόπορτα. Ο Τζίμι χαμογέλασε ευχάριστα προς την πλάτη του που απομακρυνόταν. Αυτός κι ο Μπέιτμαν είχαν πάει μαζί σχολείο, όταν ο Μπέιτμαν ήταν ένα σοβαρό διοπτροφόρο αγόρι και του είχε βγει το παρατσούκλι Πόνγκο έτσι στα καλά καθούμενα.

Ο Πόνγκο, σκέφτηκε ο Τζίμι, ήταν ίδιος βλάκας τώρα όπως τότε. Ο Λονγκφέλοου θα μπορούσε να είχε γράψει ειδικά γι' αυτόν τη φράση «Η ζωή είναι αληθινή, η ζωή είναι σοβαρή».

Ο Τζίμι χασμουρήθηκε και σουλατσάρισε αργά προς τη λίμνη. Οι κοπέλες ήταν εκεί, τρεις του συνηθισμένου είδους – δύο με μαυρομάλλικο κεφάλι και μία με ξανθομάλλικο. Αυτή που χαχάνιζε πιο πολύ λεγόταν (έτσι του φαινόταν) Χέλεν, ήταν μια άλλη, η Νάνσι, και την τρίτη τη φώναζαν για κάποιο λόγο Σοκς, «Κάλτσες». Μαζί τους ήταν οι δυο φίλοι του, ο Μπιλ Έβερσλεϊ κι ο Ρόνι Ντέβερο, που ήταν υπάλληλοι του Φόρεϊν Όφισ με ρόλο ολωσδιόλου διακοσμητικό.

«Γεια», είπε η Νάνσι (ή ίσως η Χέλεν). «Είναι ο Τζίμι. Πού 'ναι ο πώς-τον-λένε;»

«Δεν εννοείς», είπε ο Μπιλ Έβερσλεϊ, «ότι ο Τζέρι Γουέιντ δε σηκώθηκε *ακόμη*; Κάτι πρέπει να γίνει μ' αυτό».

«Αν δεν είναι προσεχτικός», είπε ο Ρόνι Ντέβερο, «θα χάσει τελείως το πρόγευμά του κάποια μέρα – θα βρει το μεσημεριανό του ή το τσάι του να τον περιμένει όταν κατέβει».

«Είναι κρίμα», είπε η κοπέλα που τη φώναζαν Σοκς. «Επειδή στενοχωρεί τόσο τη λαίδη Κουτ. Είναι όλο και πιο πολύ σαν χήνα που θέλει να κάνει ένα αυγό και δεν μπορεί. Τι κακό!»

«Ας τον σηκώσουμε απ' το κρεβάτι», πρότεινε ο Μπιλ. «Έλα, Τζίμι».

«Ω! Ας είμαστε πιο διακριτικοί», είπε η Σοκς. Η λέξη «διακριτικός» ήταν η αγαπημένη της. Τη χρησιμοποιούσε πολύ.

«Δεν είμαι διακριτικός», είπε ο Τζίμι. «Δεν ξέρω πώς να 'μαι».

«Ας μαζευτούμε να κάνουμε κάτι γι' αυτό αύριο το πρωί», πρότεινε αόριστα ο Ρόνι. «Ξέρετε, να τον ξυπνήσουμε στις επτά. Να ταρακουνήσουμε το σπιτικό. Του Τρέντγουελ θα του πέσουν τα φεύτικα μούσια και το τσαγερό. Η λαίδη Κουτ θα πάθει υστερία και θα λιποθυμήσει στα χέρια του Μπιλ – που 'ναι ο βαστάζος. Ο σερ Όσβαλντ θα πει “Χα!” και ο χάλυβας θα ανέβει μιάμιση μονάδα κι ένα όγδοο. Ο Πόνγκο θα εκδηλώσει επιτέλους κάποιο συναίσθημα, πετώντας κάτω τα γυαλιά του και ποδοπατώντας τα».

«Δεν ξέρεις τον Τζέρι», είπε ο Τζίμι. «Ένα μπουγέλο με κρύο νερό ίσως τον ξυπνούσε, αλλά έπειτα απλώς θα γυρνούσε πλευρό και θα κοιμόταν ξανά».

«Ω! Πρέπει να σκεφτούμε κάτι πιο διακριτικό από το κρύο νερό», είπε η Σοκς.

«Τι λοιπόν;» ρώτησε ευθέως ο Ρόνι. Και κανένας δεν είχε μιαν έτοιμη απάντηση.

«Δεν μπορεί, κάτι θα σκεφτούμε», είπε ο Μπιλ. «Ποιος έχει λίγο μυαλό;»

«Ο Πόνγκο», είπε ο Τζίμι. «Να τος, τρέχει αγχωμένος ως συνήθως. Ο Πόνγκο είχε ανέκαθεν μυαλό ξυράφι. Ήταν η ατυχία του απ' τα μαθητικά του χρόνια. Ας τον συμβουλευτούμε».

Ο κύριος Μπέιτμαν άκουσε υπομονετικά μια κατά τι ασυνάρτητη δήλωση. Η στάση του ήταν ανθρώπου έτοιμου να το βάλει στα πόδια. Χωρίς χρονοτριβή, έδωσε τη λύση.

«Θα πρότεινα ένα ξυπνητήρι», είπε κοφτά. «Εγώ το βάζω πάντα γιατί φοβάμαι μην παρακοιμηθώ. Διαπίστωσα ότι το πρωινό τσάι, που σ' το φέρνουν αθόρυβα στην κάμαρα, μερικές φορές δε φτάνει για να ξυπνήσεις».

Έφυγε βιαστικά.

«Ένα ξυπνητήρι». Ο Ρόνι κούνησε το κεφάλι. «Ένα ξυπνητήρι θα χρειάζονταν μια ντουζίνα από δαύτα για να ξυπνήσει ο Τζέρι Γουέιντ».

«Γιατί όχι;» Ο Μπιλ ήταν ξαναμμένος και σοβαρός. «Το βρήκα. Πάμε στη Μάρκετ Μπέζινγκ ν' αγοράσουμε από ένα ξυπνητήρι ο καθένας».

Ακολούθησαν γέλια και συζητήσεις. Ο Μπιλ κι ο Ρόνι έφυγαν για να βρουν αυτοκίνητα. Στον Τζίμι ανατέθηκε να κατασκοπεύσει στην τραπεζαρία. Γύρισε γρήγορα.

«Είναι εκεί. Αναπληρώνει τον χαμένο χρόνο καταβροχθίζοντας φρυγανισμένο ψωμί με μαρμελάδα. Πώς θα τον εμποδίσουμε να έρθει μαζί μας;»

Αποφασίστηκε ότι έπρεπε να πλευρίσουν τη λαίδη Κουτ και να

της ζητήσουν να τον απασχολήσει. Ο Τζίμι, η Νάνσι και η Χέλεν ανέλαβαν αυτό το καθήκον. Η λαίδη Κουτ σάσισε κι αγχώθηκε.

«Μια φάρσα; Θα 'στε προσεκτικοί, ε, καλοί μου; Δε θα σπάσετε κάνα έπιπλο, ούτε θα καταστρέψετε κάτι, ούτε θα ρίξετε νερά, έτσι δεν είναι; Πρέπει να παραδώσουμε το σπίτι την επόμενη βδομάδα, ξέρετε. Δε θα ήθελα ο λόρδος Κέιτερχαμ να σκεφτεί—»

Ο Μπιλ, που είχε γυρίσει από το γκαράζ, τη διέκοψε καθυστασιακά. «Μην ανησυχείτε, λαίδη Κουτ. Η Μπαντλ Μπρεντ—η κόρη του λόρδου Κέιτερχαμ— είναι καλή μου φίλη. Και δε θα κολούσε σε τίποτα—τίποτε απολύτως! Πιστέψτε με. Και έτσι κι αλλιώς δεν πρόκειται να γίνει καμιά ζημιά. Θα 'ναι κάτι ήσυχο».

«Διακριτικό», είπε η Σοκς.

Η λαίδη Κουτ διέσχισε θλιμμένα τη βεράντα πάνω που ο Τζέραλντ Γουέιντ έβγαине από το δωμάτιο του προγεύματος. Ο Τζίμι Θέσιτζερ ήταν άντρας με όψη όμορφη, αγγελική, κι ό,τι μπορούσε όλο κι όλο να ειπωθεί για τον Τζέραλντ Γουέιντ ήταν πως είχε όψη ακόμα πιο όμορφη κι αγγελική, και πως το άδειο του βλέμμα έκανε το πρόσωπο του Τζίμι να δείχνει εν συγκρίσει ευφυές.

«Καλημέρα, λαίδη Κουτ», είπε ο Τζέραλντ Γουέιντ. «Πού 'ναι όλοι οι άλλοι;»

«Πήγαν στη Μάρκετ Μπέιζινγκ όλοι», είπε η λαίδη Κουτ.

«Για ποιο λόγο;»

«Για κάποια φάρσα», είπε η λαίδη Κουτ με τη βαθιά, μελαγχολική της φωνή.

«Δεν είναι πολύ πρωί ακόμη για φάρσες;» είπε ο κύριος Γουέιντ.

«Δεν είναι τόσο πρωί», είπε εμφιατικά η λαίδη Κουτ.

«Φοβούμαι ότι άργησα λιγάκι να κατέβω», είπε ο κύριος Γουέιντ με γοητευτική ειλικρίνεια. «Παράξενο πράγμα, όπου τύχει να μείνω, είμαι πάντα ο τελευταίος που κατεβαίνει».

«Πολύ παράξενο», είπε η λαίδη Κουτ.

«Δεν ξέρω γιατί συμβαίνει αυτό», είπε συλλογισμένος ο κύριος Γουέιντ. «Δεν μπορώ να φανταστώ τον λόγο».

«Γιατί δε σηκώνεστε απλώς;» πρότεινε η λαίδη Κουτ.

«Ω!» έκανε ο κύριος Γουέιντ. Η απλότητα της λύσης τον ξάφνιασε.

Η λαίδη Κουτ συνέχισε με σοβαρότητα. «Έχω ακούσει πολλές φορές τον σερ Όσβαλντ να λέει ότι δεν υπάρχει τίποτα καλύτερο από τις συνθήκες που τηρούνται με ακρίβεια, για να προσδεύσει ένας νέος άνθρωπος».

«Αχ, το ξέρω», είπε ο κύριος Γουέιντ. «Κι είμαι υποχρεωμένος να το κάνω όταν βρίσκομαι στην πόλη. Θέλω να πω, πρέπει να βρίσκομαι στο καλό μας το Φόρεϊν Όφισ στις έντεκα το αργότερο. Μη νομίζετε ότι είμαι κάνας χασομέρης, λαίδη Κουτ. Πω πω, τι ωραία λουλούδια που έχετε σ' εκείνο το κάτω παρτέρι. Δε θυμάμαι τα ονόματά τους, αλλά έχουμε μερικά στο σπίτι – εκείνα τα μοβάκια. Η αδελφή μου λατρεύει την κηπουρική».

Η λαίδη Κουτ, που τα λάθη της τη βασάνιζαν, ένωσε μεμιάς το ενδιαφέρον της να κεντρίζεται. «Τι κηπουρούς έχετε;»

«Α, μονάχα έναν. Έναν γερο-ανόητο, έτσι πιστεύω. Δεν ξέρει τι του γίνεται, όμως κάνει ό,τι του λες. Κι αυτό είναι σπουδαίο πράγμα, δε βρίσκετε;»

Η λαίδη Κουτ συμφώνησε ότι ήταν, με ένα βαθύ συναίσθημα στη φωνή της, που θα της ήταν ανεκτίμητο αν ήταν νθοποίος. Άρρισαν να συζητούν για τα κρίματα των κηπουρών.

Στο μεταξύ η αποστολή τα πήγαινε καλά. Το κύριο πολυκατάστημα της Μάρκετ Μπέιζινγκ είχε δεχτεί εισβολή, και η ξαφνική ζήτηση για ξυπνητήρια είχε σαστίσει πολύ τον ιδιοκτήτη.

«Μακάρι να είχαμε την Μπαντλ εδώ», ψιθύρισε ο Μπιλ. «Την ξέρεις, έτσι δεν είναι, Τζίμι; Α, θα σου άρεσε. Είναι έξοχη κοπέλα, πολύ καλός τύπος, και υπόψη, έχει μυαλό επίσης. Την ξέρεις, Ρόνι;»

Ο Ρόνι κούνησε αρνητικά το κεφάλι.

«Δεν ξέρεις την Μπαντλ; Μα, πού ζεις; Είναι το κάτι άλλο, σου λέω».

«Γίνε πιο διακριτικός, Μπιλ», είπε η Σοκς. «Σταμάτα να φλυαρείς για τις φίλες σου κι ασχολήσου με τη δουλειά μας».

Ο κύριος Μεργκατρόντ, ιδιοκτήτης των Καταστημάτων Μεργκατρόντ, είπε με ευφράδεια: «Αν μου επιτρέπετε να σας δώσω μια συμβουλή, δεσποινίς, θα έλεγα – όχι των 7 και 11. Είναι καλό ρολόι – δε θέλω να υποτιμήσω την ποιότητά του, υπόψη, αλλά θα σας συνιστούσα ολόθερμα αυτό των 10 και 6. Αξίζει με το παραπάνω τα επιπλέον λεφτά. Είναι θέμα αξιοπιστίας, καταλαβαίνετε. Δε θα 'θελα να πείτε ύστερα—»

Ήταν φανερό στους πάντες ότι έπρεπε να κλείσουν το στόμα του κυρίου Μεργκατρόντ όπως κλείνεις μια βρύση.

«Δε θέλουμε ένα αξιόπιστο ρολόι», είπε η Νάνσι.

«Πρέπει απλώς να χτυπήσει μία μέρα όλη κι όλη», είπε η Χέλεν.

«Δε θέλουμε ένα ρολόι που να 'ναι διακριτικό», είπε η Σοκς. «Θέλουμε να χτυπά δυνατά».

«Θέλουμε—» άρχισε να λέει ο Μπιλ μα δεν μπόρεσε να ολοκληρώσει επειδή ο Τζίμι, που σκάμπαζε από μηχανισμούς, είχε καταλάβει τελικά πώς λειτουργούσε. Τα επόμενα πέντε λεπτά το κατάστημα αντηχούσε απαίσια από τον σαματά πολλών ξυπνητηριών.

Στο τέλος διάλεξαν έξι εξ αίρετα.

«Και, ξέρετε», είπε κομψά ο Ρόνι, «θα πάρω ένα και για τον Πόνγκο. Δική του ιδέα ήταν, κι είναι κρίμα να τον αφήσουμε απ' έξω. Θα εκπροσωπηθεί από τους παρόντες».

«Σωστά», είπε ο Μπιλ. «Και θα πάρω άλλο ένα για τη λαίδη Κουτ. Όσο πιο πολλά τόσο πιο καλά. Και κάνει φίνα δουλειά. Θα 'χει τώρα τον παλιόφιλο τον Τζέρι και θα τον αποκοιμίζει».

Πράγματι, τη συγκεκριμένη στιγμή η λαίδη Κουτ αφηγούνταν μια μακριά ιστορία για τον ΜακΝτόναλντ και για ένα άριστης ποιότητας ροδάκινο, την οποία η ίδια απολάμβανε πολύ.

Τους τύλιξαν τα ρολόγια και τα πλήρωσαν. Ο κύριος Μεργκατρόντ παρακολούθησε απορημένος τα αυτοκίνητα να απομακρύνονται. Ήταν πολύ ζωηροί οι νεαροί των ανώτερων τάξεων στις μέρες μας, πολύ ζωηροί πράγματι, αλλά δεν τους καταλάβαινες εύκολα. Γύρισε ανακουφισμένος για να εξυπηρετήσει τη σύζυγο του εφημέριου, η οποία ήθελε ένα νέο είδος τσαγιέρα που δεν έσταζε.

*Η μυθοπλασία βασίζεται στην αλήθεια. Θέλω να πω, αν τα πράγματα
δε συνέβαιναν, οι άνθρωποι δε θα μπορούσαν να τα σκεφτούν.*

Λίγο πριν ξενοικιάσουν το Τσίμνεϊς, το αρχοντικό του λόρδου Κέιτερχαμ, ο σερ Όσβαλντ και η λαίδη Κουτ κάνουν ένα πάρτι για τους φίλους τους.

Ένας από τους φιλοξενούμενους, ο Τζέρι Γουέιντ, έχει τη φήμη μεγάλου υπναρά, και οι υπόλοιποι αποφασίζουν να του σκαρώσουν ένα ασείο. Βάζουν οκτώ ρολόγια στο δωμάτιό του, ρυθμίζοντάς τα να χτυπήσουν το πρωί, το ένα μετά το άλλο, αρχίζοντας στις 6:30 π.μ. Αλλά όταν ξημερώνει, το ένα από τα ρολόγια λείπει. Και η φάρσα έχει γίνει τραγωδία...

AGATHA
CHRISTIE

2 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-3107-9

9 786180 131079

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 22737

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ